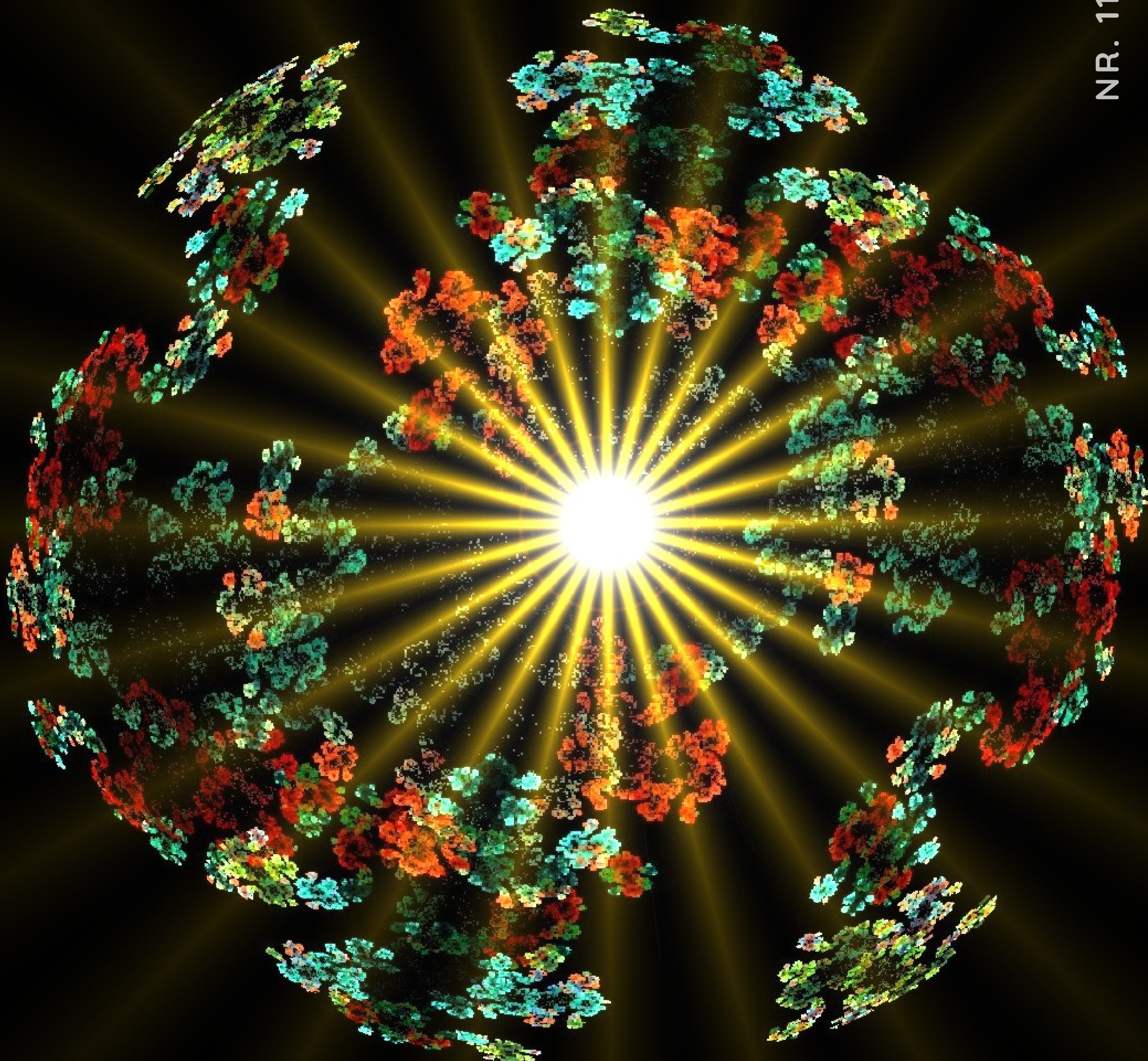

JURNAL

DE LICEU

ÎN TRE TRECUT, PREZENT ȘI VIITOR

NR. 11, MAI 2021

REVISTA COLEGIULUI TEHNIC
„CAROL I”, BUCUREȘTI, 2021

CUPRINS

Proiect - CPP - PERM

Implicare și voluntariat

Creionul cu har

Lecturi (ne)obligatorii

10 MAI - zi plină de semnificații pentru români, dar mai ales pentru noi, caroliștii

Interviu cu profesorul Adrian Cioroianu, lecția centenarului românesc (Partea a II-a)

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Prof. Văduva Aurelia, prof. Nicolof Vali-Ifigenia, prof.
Cormoș Geanina, prof. Motroc George

COLABORATORI

Profesori: Buică Teodora, Robert Alexandru Eckstein-
Zsehranszky, Gheorghe Mihaela, Popescu Elinor Danusia,
Selețchi Dana-Emilia

Elevi: Cosmescu Eduard Cătălin, Dumitru Radu Ștefan, Ilie
Aniela Sabina, Marin Sabina Elena, Mazilu Antonio, Poleac
Florin Alexandru

EDITOR

Codru Adrian-Gabriel

PROIECT - CPP - PERM

Prof. Mihaela Gheorghe și Robert Eckstein

Într-un fragment de mileniu atât de impregnat de tehnică și tehnologie, cum se explică lipsa de apetență a elevilor români față de învățământul tehnic?

Școala începe bine, educatoarele și învățătoarele, foarte bine pregătite, includ în programul de lucru cu copiii multiple activități practice. Copiii decupează, lipesc, modelează, assemblează, formează, construiesc, proiectează. Nimeni nu poate nega plăcerea cu care ei participă la aceste activități. Apoi, școala primară îi trimite în cei patru ani de gimnaziu și -pop!- la alegerea liceului, toată atracția pentru tehnic

a dispărut, înlocuită nu de indiferență, ci chiar de respingere. De ce? Răspunsul este complex, doar simplificând foarte mult, ar putea fi redus la „patru ani cu zero aplicații, zero activități practice, plus un continuu «învață, altfel ajungi la tehnic»”.

Ce poate face învățământul tehnic liceal, atunci când, în ciuda ofertei de calitate, elevii vin tot mai puțini și tot mai puțin motivați?

Un răspuns este proiectul CPP - PERM, Centrul de Pregătire pentru Performanță – Programare, Electronică, Robotică, Mecanică, o inițiativă a ISMB, puternic sprijinită în sectorul 6 de Primăria Sectorului 6: o

deschidere a know-how-ului liceal, către elevii doritori de mai mult și mai bine din gimnaziu! Ideea de bază este aceea că scânteia de interes față de tehnică și tehnologie nu este stinsă în copii, ci doar neîntreținută în V-VIII, așa că oferta unor activități practice, neconvenționale, în care teoria învățată la școală este pusă la lucru, în condițiile unor probleme concrete de rezolvat, este atrăgătoare și utilă pentru aceștia.

Concret, elevii din V-VIII sunt invitați la cursuri practice, în cadrul cărora învață, succesiv, să rezolve probleme tot mai complexe, în care sisteme concrete, roboței și plăcuțe electronice programabile, trebuie să îndeplinească anumite sarcini.

Materialul de bază utilizat constă în kit-uri de roboței LEGO (și în perspectivă și altele) și kit-uri de programare Arduino (la fel, o primă etapă, în așteptarea altora), programate folosind calculatoarele din licee, în cazul sectorului 6 două colegii tehnice, „Petru Maior” și „Carol I”.

Ce înseamnă rezolvarea unor probleme practice, utilizând teoria? Să dăm un exemplu pentru programare și mecanică: un roboțel LEGO poate fi programat să se

deplaseze cu o anumită putere a motorului, un anumit interval de timp. Diferența dintre puterile aplicate celor două roți motoare, determină schimbarea direcției de mers. Inițial nu se știe ce deplasare corespunde unui anumit timp de funcționare, la o anumită putere. Elevilor li se prezintă un traseu de urmat (cu obstacole) și o pistă de antrenament (gradată). Prin experimente succesive, elevii trebuie să descopere legea deplasare funcție de timp și putere. Un program de calcul tabelar și metodele de interpolare/extrapolare le sunt puse la dispoziție (explicate). Aceasta este etapa de calibrare. Apoi, ei programează pașii succesivi (comenzi pentru motoare), care trebuie să ducă roboțelii pe drumul propus. Rezolvarea este verificată, corectată și rafinată, în etape succesive. Pentru mai multă motivare, totul ia aspectul

unui concurs, roboții fiind puși să parcurgă simultan trasee identice, urmărindu-se acuratețea și ordinea de sosire. Pentru o asemenea problemă, propusă după două luni, la grupa de începători, elevii au două ore pentru rezolvare și -de regulă- toți reușesc!

Aceasta fiind o etapă pregătitoare, înainte de a începe folosirea senzorilor roboților. Un alt exemplu, pentru programare și electronică: Elevilor din grupa de avansați (anul II) li se cere să programeze plăcile Arduino, astfel încât acestea să acționeze un semafor. După o primă rezolvare, urmează discutarea ei, astfel încât elevii să observe importanța anumitor durate și anumitei succesiuni a fazelor. Apoi, se modifică programele, pentru a include cele observate.

Cum învață elevii să programeze? Ministerul le dă jumătate din patru ani de Informatică și TIC pentru asta. În cadrul cercului sunt suficiente minutele de la Ora de Cod, activitate standard.

Aspectul ludic este și el important, dar pus în același context. Așa, de exemplu, o problemă este crearea unui câțel LEGO, care să mârâie la apropiere,

să amenințe, prin mișcare și lătrături (unii elevi preferă răgetele de Tyrannosaurus Rex), la micșorarea distanței și să patruleze un perimetru în rest.

Activitatea se desfășoară de peste doi ani de zile, săptămânal, sâmbăta, în două grupe de câte două ore, efortul depus de licee fiind motivat de dorința de a răspândi pasiunea pentru tehnică și tehnologie, exersarea unor teme și metode neconvenționale, necuprinse în programele școlare ale ministerului nostru (dar prezente, curent, în alte sisteme școlare) și -de ce nu- prezentarea către elevii din gimnazii a liceelor tehnice într-o cu totul altă lumină decât cea în care sunt puse de adversarii învățământului tehnologic.

Fii schimbarea pe care vrei să o vezi în lume!

Mă numesc Poleac Florin-Alexandru și sunt elev în clasa a 10 C. Sunt o persoană sociabilă, implicată și în căutare de cunoștințe noi. Încă din clasa a noua, am profitat de șansele oferite de profesorii mei prin participarea la mai multe proiecte în cadrul liceului.

Încep prin a menționa câteva dintre proiectele la care am participat: Smart City, Erasmus+, Cercul de istorie, Revista Liceului, Anti drog. Voi face un rezumat la unei activități pentru a vă trezi interesul.

Smart City a fost un proiect prin care a trebuit să ne imaginăm cum arată un oraș inteligent. Întâlnirile din cadrul proiectului au fost foarte interesante; au fost discuții pro și contra; simți că nu te poți plictisi. La fiecare sfârșit de sesiune a existat un joc online bazat pe întrebări despre natura și planeta.

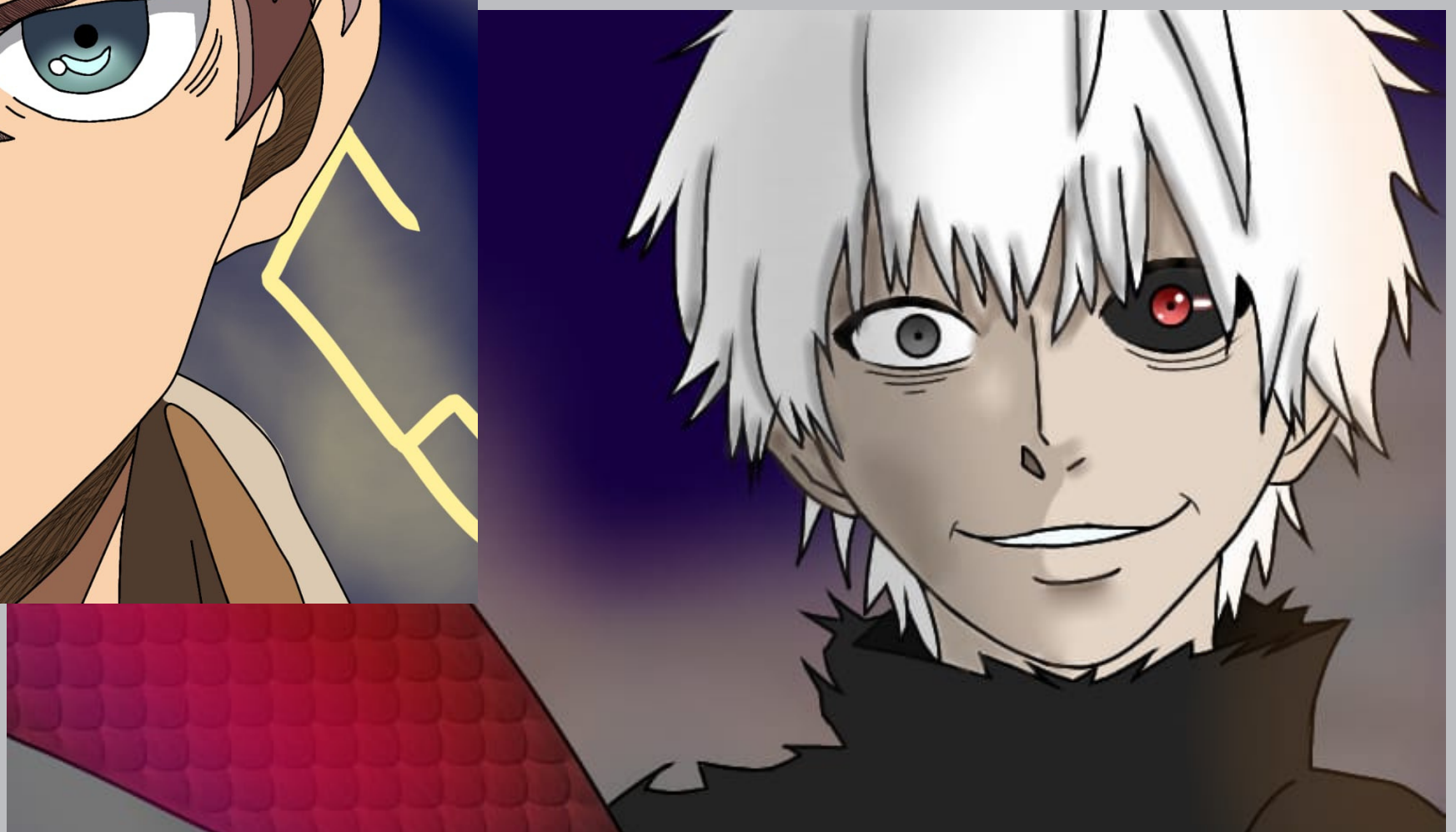
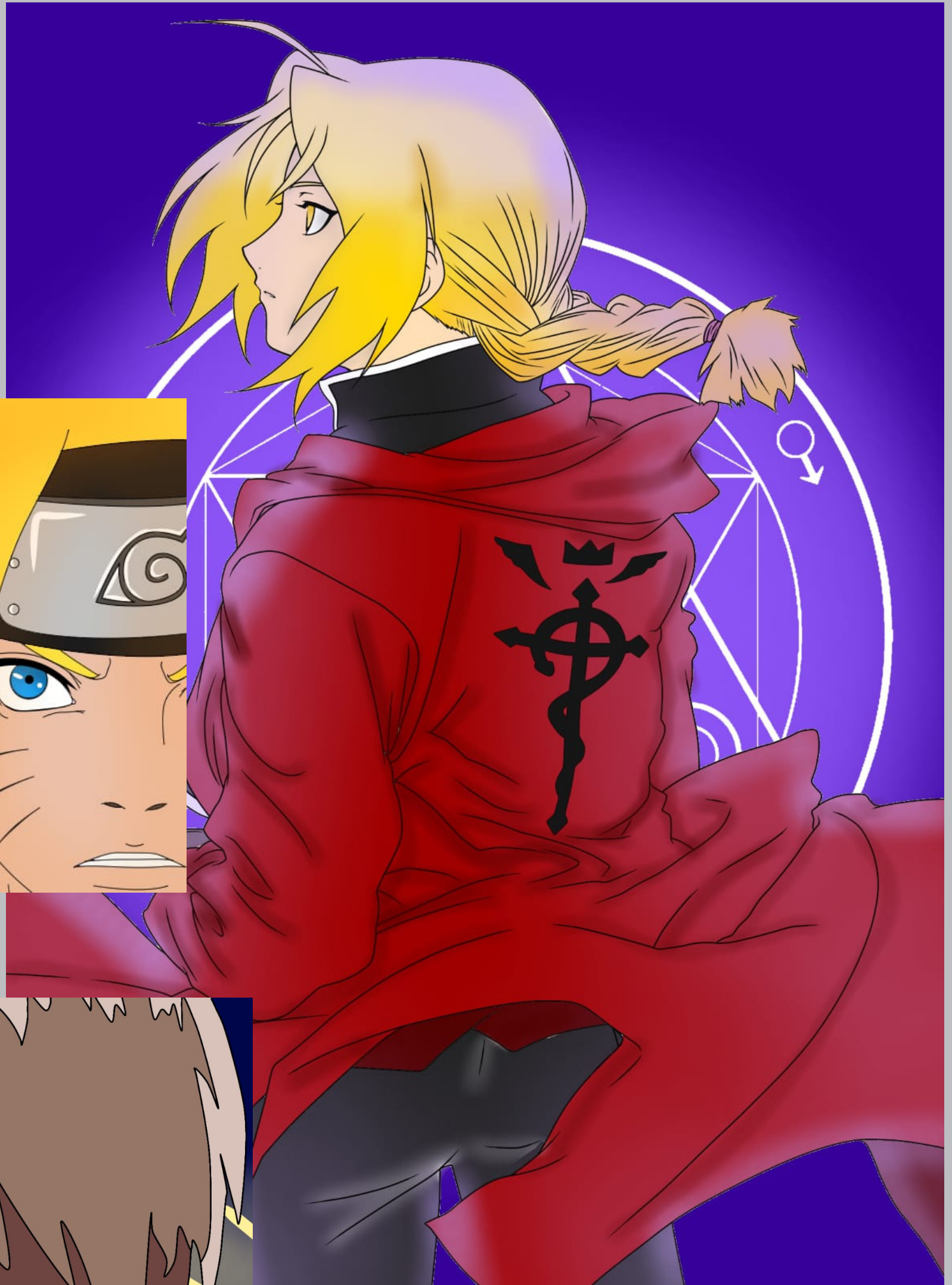
În proiectele Erasmus+ se derulează activități pe o durată mai lungă de timp. Se face selecție pentru a participa la o mobilitate ținând cont de implicarea în activitățile anterioare. Elevii au posibilitatea să plece în țările partenere, precum: Spania, Italia, Franța, Bulgaria. Și în cadrul acestui proiect se fac ore de pregătire, dar într-un context non-formal. Cea care se ocupă cu entuziasm de aceste proiecte este doamna Buică Teodora.

În cadrul Cercului de Istorie coordonat de doamna profesoară Popescu, am avut diverse proiecte: piese de teatru, proiecte despre Ziua Îndrăgostiților, proiect privind natura.

Sper ca informațiile pe care le-am menționat mai sus să stârnească interesul cât mai multor colegi ca să participe și chiar să devină voluntari.

CREIONUL CU HAR

Desene realizate de Cosmescu Eduard Cătălin, clasa a IX-a A
„Pictura este poezie tăcută.” - Plutarh

Întotdeauna
mi-am imaginat
Paradisul
ca fiind un fel de
bibliotecă.

- Jorge Luis Borges

Lecturi (ne)obligatorii

Sub coordonarea prof. Cormoș Geanina

***Socrate în blugi* de Laurențiu Staicu**

Prezentare realizată de Mazilu Antonio, clasa a XI-a A

Romanul lui Laurențiu Staicu este un pariu cu adolescenții de orice vârstă, dar și pentru „oamenii curioși, sensibili și inteligenți, pentru care succesul în viața personală și în carieră nu a suprimat mirările copilului fascinat de cum se petrec lucrurile în lume”. Cartea este despre un băiat care merge în satul bunicului său, însoțit de părinți și de un prieten bun. Sus, în vârful înverzit al dealului de lângă

sat, cei doi adolescenți, Radu și Tudor, vorbesc aprins cu bunicul despre lucruri profunde: adevăr, libertate, responsabilitate, fericire,

iubire, bunătate, etică. Bunicul, fost profesor de filozofie, pune cu înțelepciune întrebări, stârnește curiozități, conduce cu pricepere conversația. Dialogurile lor sunt atât de frumoase încât Tudor uită cu totul de obsesia lui, computerul. Toma (bunicul) este un fel de Socrate prin talentul de a povesti, dar e mai blând și mai empatic decât bătrânul filozof grec, despre care se știe că era foarte critic.

Nu m-aș fi gândit niciodată că o să-mi placă o carte de filozofie. „Socrate în blugi” este o astfel de carte, dar e scrisă într-un mod super accesibil și prietenos. Radu și Tudor se comportă ca doi adolescenți: sunt orgolioși și entuziaști, își apără adevărurile personale cu înverșunare și le critică aspru pe cele în care nu cred. Se lasă prinși în hora ideilor și descoperă că filozofia nu este un subiect complicat pentru genii, ci un mod prin care înțelegem mai bine lumea. Cu alte cuvinte, filozofia nu e deloc abstractă, ci perfect legată de realitate!

Mi-a plăcut mult o secvență din capitolul „Iubirea” care este foarte actuală:

„Orice am face, oricât ne-am strădui să ne dezvoltăm și să ne cunoaștem pe noi înșine (...), oricât de mult ne-am apropia de un ideal sau altul pe care le-au născocit oamenii de-a lungul timpului, fără iubire n-am fi niciodată mai mult decât o jumătate de om”.

La vârsta noastră, începem să ne punem întrebări despre rostul vieții sau despre locul nostru în lume. Cartea asta nu ne dă niște răspunsuri pe tavă, dar ne provoacă să gândim. Ori, *cogito ergo sum*, vorba latinului, adică gândesc, *deci exist*.

Să ucizi o pasăre cântătoare de Harper Lee

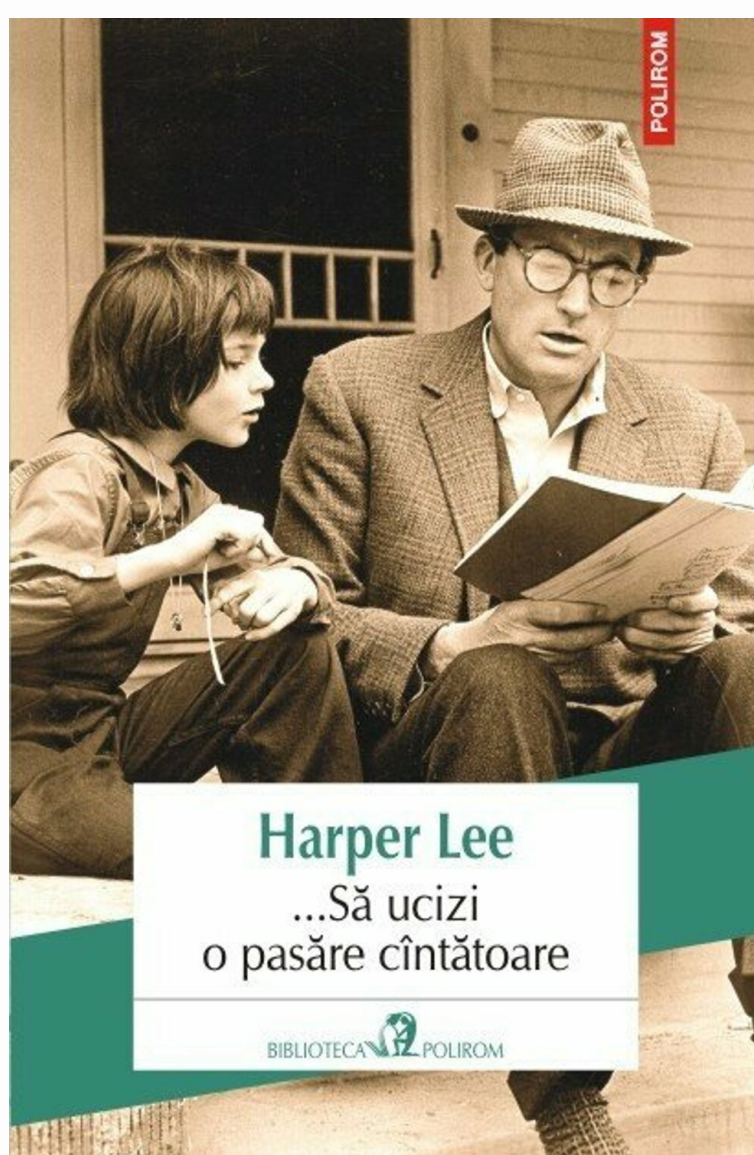
Prezentare realizată de Ilie Aniela Sabina, clasa a IX-a A

Romanul este realizat din perspectiva lui Jean Louise Finch, poreclită Scout. Scout este o fetiță de șase ani, care trăiește în anii '40, în perioada Marii Crize Economice, în orașul Maycomb, Alabama. Scout și fratele ei mai mare, Jem, sunt crescuți de tatăl lor, Atticus Finch, cu ajutorul Calpurniei, bucatareasa, o femeie „colțuroasă și ciolănoasă și mioapă”, care „câta sașiu și avea palma lată cât scândura de la pat și de două ori mai tare”.

„Uneori, întrebările sunt foarte surprinzătoare pentru că ele au menirea de a scoate la iveală adevărul”

Mama murise când Scout avea doar doi ani și fetița nu și-o amintește, dar Jem suferă în tăcere: „câteodată, în toiul jocului, numai ce-l auzeam suspinând adânc, după care se ducea să se joace de unul singur în spatele garajului”.

Tatăl, Atticus (de profesie avocat), încearcă să-și educe copiii să fie corecți și să aibă o gândire independentă. Cei doi frați se împrietenesc cu Dill și împreună descoperă că unul dintre fiii soților Radley este o ființă ciudată și singuratică, care nu fusese văzut ieșind din casă de mulți ani și despre care oamenii cred că e un soi de

strigoi. Copiii inventează jocuri și fac planuri ca să îl determine pe Radley să iasă și, astfel, să se împrietenească cu el.

Într-o zi, Atticus Finch este numit avocat din oficiu al lui Tom Robinson, om de culoare, acuzat că a violat o femeie albă pe nume Mayella Ewell. Deși primește amenințări și jigniri, avocatul nu renunță la caz pentru că are dovezi că adevăratul violator este tatăl Mayellei. La proces, însă, cel condamnat este Tom. Acesta încearcă să evadeze din închisoare și este ucis. Moartea bărbatului este comparată cu „măcelul fără sens al păsărilor cântătoare”.

Mi-a plăcut mult cartea și mi-au rămas în minte două secvențe. Una este cea în care Scout, Jenm și Dill se furișează în curtea lui Bau Radley ca să-i lase un bilet prin care să-i transmită că vor să se

împrietenească cu el, promițându-i chiar o înghețată: „- Îl rugăm politicos, a răspuns Dill, să iasă din când în când și să ne spună ce face în casă, iar noi îl asigurăm că nu-i facem nici un rău și că o să-i cumpărăm o înghețată”. O altă secvență este cea în care Calpurnia îi ia pe cei doi copii la biserică, neavând cu cine să-l lase acasă. La biserica negrilor, Jem și Scout descoperă un alt mod de a te ruga lui Dumnezeu, dar mai ales sunt impresionați de generozitatea preotului, care strage, cent cu cent, cei 10 dolari ca ajutor pentru soția și copiii lui Tom Robinson:

„— Știți cu toții ce destinație au banii aceștia: Helen nu poate lăsa copiii ca să poată merge la lucru, atâta timp cât Tom e la închisoare. Dacă fiecare mai dă zece cenți, strângem suma.

Și făcând semn cu mâna cuiva din fundul sălii, părintele Sykes strigă:

— Alec, închide ușa. Nu iese nimeni de aici până nu strângem zece dolari..”

„Să ucizi o pasăre cântătoare” este o carte tulburătoare despre inocența copilăriei, despre corectitudine și injustiție, despre discriminare și despre o societate bazată pe ura dintre albi și negri, în care cei din urmă au întotdeauna de pierdut.

Desen realizat de Dumitru Radu Ștefan

10 MAI – ZI PLINĂ DE SEMNIFICAȚII PENTRU ROMÂNI, DAR MAI ALES PENTRU NOI, CAROLIȘTII

Articol realizat de Dumitru-Radu Ștefan, clasa a X-a B,
sub oblăduirea prof. Elinor Danusia Popescu

Motto: *“Trimițând tuturor o ultimă salutare plină de dragoste, rog ca și generațiile viitoare să-și amintească, din când în când, de acela care s-a închinat cu tot sufletul iubitului său popor, în mijlocul căruia el s-a găsit așa de fericit.”* **Carol I de Hohenzollern Sigmaringen**

Carol I a avut o contribuție esențială în câștigarea independenței de stat a României și în modernizarea țării noastre. În urma sa a rămas o Românie modernă, țară care a trecut de la un stat de tip balcanic la o civilizație de tip occidental. Data de 10 mai are o triplă semnificație istorică.

- La 11 februarie 1866 Alexandru Ioan Cuza, domnitorul României, este silit să abdice.

Oamenii politici ai vremii își motivau acțiunea prin faptul că hotărârea Divanurilor ad-hoc de dinaintea Unirii Principatelor Române stabilea ca țara să fie condusă de “un principe străin”. Politicienii români, conduși de liberalul I. C. Brătianu, au propus această onoare prințului Carol Eitel Friedrich Zephyrinus Ludwig von

Hohenzollern-Sigmaringen. Acesta a acceptat, menționând de la început că supunerea față de sultan nu este o problemă atât de mare și că va fi înlăturată la momentul potrivit.

- La 10 mai 1866 principele prusac Carol de Hohenzollern intra pentru prima oară în București, urmând o lungă și fructuoasă o domnie, de 48 de ani. În acea zi a depus jurământul de credință în calitate de domnitor, în limba franceză, pronunțând în română cuvântul “JUR”! Așadar, pentru români, 10 mai devine și Ziua Dinastiei, fiind celebrată ca Zi Națională a României din anul 1866 până în 1948, odată cu schimbarea formei de organizare statală a țării, din monarhie în republică și ascensiunea la putere a regimului comunist.

- 10 mai 1877: în urma contribuției semnificative aduse de armata română în cadrul războiului ruso-turc (1877–1878), România își câștigă independența față de Imperiul Otoman. Pe 10 mai 1877, Senatul țării votează proclamația de independență, aprobată în 1878 în cadrul Congresului de la Berlin. Calitățile de militar și conducător ale lui Carol sunt dovedite în război, timp de luni de zile participând alături de soldați direct în luptă. Se spune că la prima salvă de tun trasă de către turci de dincolo de Dunăre înspre pământul românesc a certificat începutul războiului prin celebrele cuvinte: “Asta-i muzica ce-mi place!”
- 10 mai 1881: Parlamentul a votat transformarea țării din principat în regat, iar Carol I a fost încoronat Rege al României. Pe frontispiciul Casei Regale și al tuturor actelor emise de aceasta este scris crezul Regal “Nihil sine Deo !” (Nimic fără Dumnezeu!).

Bucureștii, care se înfățișau

călătorului din 1866 ca un sat mai mare cu pretenții de urbe, erau în 1914 (anul trecerii în neființă a lui Carol I) orașul Ateneului, al Palatului Poștelor, al Palatului CEC, al Palatului Sturdza, al Cercului Militar Național, al hotelului Athenae Palace și nu în ultimul rând al nou-construitului Palat Regal.

Colegiul Tehnic “Carol I” din București, sectorul 6, poartă cu mândrie numele celui dintâi rege al României moderne, Carol I din dinastia de Hohenzollern-Sigmaringen, care a realizat schimbări majore în viața statului român.

În anul 1935 a luat ființă Școala de fete “Doamna Stanca”. Odată cu prefacerile istorice la care România a fost martoră, denumirea unității de învățământ s-a schimbat în anul

1948, în Școala Comercială nr. 4, cu profil tehnologic. În anul 1963 s-a construit clădirea din Strada Porumbacu nr. 52 și unitatea ia denumirea de Liceul Teoretic nr. 25, rezultat prin unirea Școlii Comerciale nr. 4 cu Școala Generală nr. 165.

În perioada 1977-1978, Liceul Teoretic nr. 25 își schimbă denumirea în Liceul Industrial "Tehnometal". Din anul 2000 profilul unității școlare se diversifică, apărând noi specializări/calificări/meserii: informatică, optică, protecția mediului, mecatronică.

În anul 2003, la propunerea colectivului de profesori, se revine la numele Grupul Școlar "Doamna Stanca", preluând denumirea din perioada interbelică. În anul 2010, cu aprobarea Casei Regale a României, liceul ia numele de Colegiul Tehnic "Carol I". Unul din argumentele aduse preluării acestei denumiri a fost faptul că Str. Porumbacu, unde se află clădirea liceului nostru, făcea parte din raionul Principele Carol.

Noi, elevii de la Carol I, sărbătorim Ziua Liceului. Din nefericire, anul trecut și anul acesta, în contextul pandemiei, a fost mai greu să ne bucurăm de

această sărbătoare, dar sperăm ca de la anul să reinițiem activități frumoase și să putem relaționa într-o conjunctură a normalității.

Desenele au fost realizate de: Tudor Maria Carla (Regina Maria) și Niculae Narcisa (Regele Mihai)

Lecția Centenarului românesc:

„În istorie, cred e mai bine să ai încăpățânarea
broaștei țestoase decât viteza uneori sinucigașă a
iepurelui”

Interviu cu profesorul Adrian Cioroianu (Partea a II-a)

Realizat de prof. Popescu Elinor Danusia și prof. Motroc George

1. Fiecare parte a cărții merită o discuție amplă, dar o să ne rezumăm la un titlu cu valoare de concluzie: un titlu atrage atenția: „Suntem printre câștigătorii secolului XX”... Totuși, nu este excesiv de optimistă această viziune?

Adrian Cioroianu: Nu e deloc excesivă, pentru că se poate demonstra foarte lesne.

Haideți să facem un mic bilanț. În privința teritoriului, poate că nu avem noi granițele pe care ni le-am dori, dar oricum cele de azi sunt mai mari (în favoarea noastră) decât cele care erau în anul 1900. În privința societății: de bine, de rău, am trecut și prin experiența de tip fascist a legionarilor din anii '30, și prin regimul comunist al anilor '50-'80, sigur că ne-au afectat, dar iată că suntem din nou capabili să reconstruim o democrație – după ce, în ultima sută de ani, am cunoscut tot felul de autoritarisme, de la Carol al II-lea și I. Antonescu

până la C.Z. Codreanu, Gheorghiu-Dej sau Ceaușescu. În fine, aș spune că și calitatea democrației noastre de azi este alta (mai bună) decât democrația din România de acum un secol, din 1920, să zicem. Democrația nu este niciodată perfectă, dar eu sincer cred că cea de azi este mai sănătoasă și mai solidă decât cea de acum o sută de ani. Toate acestea, și altele, mă fac să cred că noi am fost printre “câștigătorii” acestui secol XX, atât de dur și de întortocheat.

2. În final, propuneți „mai multe teme pentru acasă”... Toate aceste priorități pot reprezenta puncte de plecare pentru un viitor și consistent proiect de țară...?

Adrian Cioroianu: Cred că da. Pe termen mediu și lung, eu sunt convins că acest proiect de țară o să apară. Totul e să avem pace în lume și în zona noastră. Noi, românii, avem o capacitate de regenerare foarte mare (o arată istoria noastră), dar tot ce avem nevoie, pentru a ne pune în valoare energiile și creativitatea, este o cât mai lungă perioadă de pace și de relativă stabilitate democratică. Adică exact ce ne-a lipsit, în istoria noastră modernă!

3. S-a vorbit mult în acest context al Centenarului despre patriotism... Ce a însemnat el acum un secol și ce mai înseamnă astăzi acest cuvânt? S-a schimbat ceva esențial și pozitiv în mentalitatea românilor sau această noțiune și-a pierdut orice valoarea din cauza regimului comunist?

Adrian Cioroianu: Patriotismul e un proces, în care inevitabil unii oameni intră mai mult, alții mai puțin; nu e o sarcină pe care să o pui pe umerii tuturor. Nu poți cere cuiva să fie patriot ca și cum ai da unui elev o temă pentru acasă. Personal, am impresia că românii sunt mai patrioți decât recunosc ei înșiși. Dar, atenție, nu numai eroii pozitivi sunt patrioți! Credeți că, oare, “Conducătorul” Ceaușescu

sau “Căpitanul” Codreanu nu au fost patrioți? Ba au fost, doar că binele țării, așa cum îl vedeau ei, era toxic pentru majoritatea românilor. Apoi, aș mai spune că, în opinia mea, românii de azi își iubesc țara, dar problema este că ei nu au încredere (sau au încredere mică) în statul român, în autoritățile și instituțiile statului. Țara și statul nu sunt același lucru! Poți iubi România și, simultan, poți critica un guvern sau altul, fără probleme – acesta fiind un avantaj al democrațiilor. Numai în dictaturi a fi patriot înseamnă să asculți orbește de un șef politic sau religios etc.

În fine, aș mai adăuga că patriotismul este și el mereu în evoluție, la noi și peste tot în lume, pentru că el e o construcție culturală – adică, nu e o dragoste oarbă, instinctivă, cu care omul se naște, ci e un proces de acumulare, de sedimentare și distilare a unor sentimente, experiențe etc. Din practica mea la catedră, cred că nici nu e bine să-i ceri unui tânăr să fie patriot – în schimb, trebuie să-i creezi condițiile ca el să devină. Și, mai ales, trebuie spus tuturor semenilor noștri că a fi patriot înseamnă să-ți iubești țara ta, dar fără a o disprețui pe a altora.

4. În loc de concluzii, se poate spune că acest Centenar a reprezentat o

șansă pentru o altfel de imagine externă, dar și internă a României?

Adrian Cioroianu: Fiecare zi pe care o trăim este o astfel de șansă. Imaginea externă a țării nu poate fi substanțial mai bună decât realitatea internă, aș spune. Eu nu cred în cosmetizări de ocazie, ci doar în simpla muncă de zi cu zi, fără dramatisme, fără hei-rupuri.

Dacă fiecare dintre noi își face treaba lui bine, deja, pe termen lung, câștigul de imagine se acumulează. Centenarul a fost doar un bilanț, un moment în care ne puteam eventual întreba ce am făcut bine sau rău în propria noastră istorie, noi și înaintașii noștri din ultimele patru-cinci generații (în istorie, de la Herodot încoace, o generație are 20 de ani).

Într-un roman de-al lui, Camil Petrescu vorbește despre acei elevi care își propun să învețe, dar nu de azi, ci mereu “de luna viitoare” etc. Nici noi nu trebuie să așteptăm “restartarea” sau “șansele” numai de la aniversări sau de la cifre rotunde, ci putem să le abordăm chiar de azi.

5. Vă rugăm să fiți de acord să încheiem acest dialog cu o invitație la lectură și la reflecție, pornind de la un scurt fragment din cartea

dumneavoastră...

a) „... Am numit această tentație a modernității românești «o imposibilă evadare» din Balcani” - (p. 14)

b) „... Dacă istoria este o lecție, războaiele sau bătăliile se câștigă cel mai adesea, nu pe linia frontului, ci pe infrastructură.” - (p. 31)

c) „românii au fost entuziaști în pretențiile lor periodice de a fi «ars etapele»” - (p. 33)

Adrian Cioroianu: O să răspund pe rând:

1. Geografic vorbind, noi nu suntem în Balcani, de fapt, dar istoria ne-a marcat și ne-a apropiat de acest spațiu, de victoriile sau de dramele lui. Da, noi vrem să „evadăm” din această arie simbolică, pentru că noi am vrea să fim vecini cu

Italia, cu Spania, cu Franța sau Anglia. Dar acest lucru nu o să întâmple prea curând... E bine că noi privim spre Occident, dar în același timp trebuie să facem ce depinde de noi pentru ca Balcanii și vecinii noștri să fie și ei bine și într-o bună formă democratică.

2. Da, aceasta este o axiomă în lumea strategilor sau a profesioniștilor militari: sigur că și curajul soldatului este important, dar la fel de importantă este logistica – adică, ca acel soldat să primească o

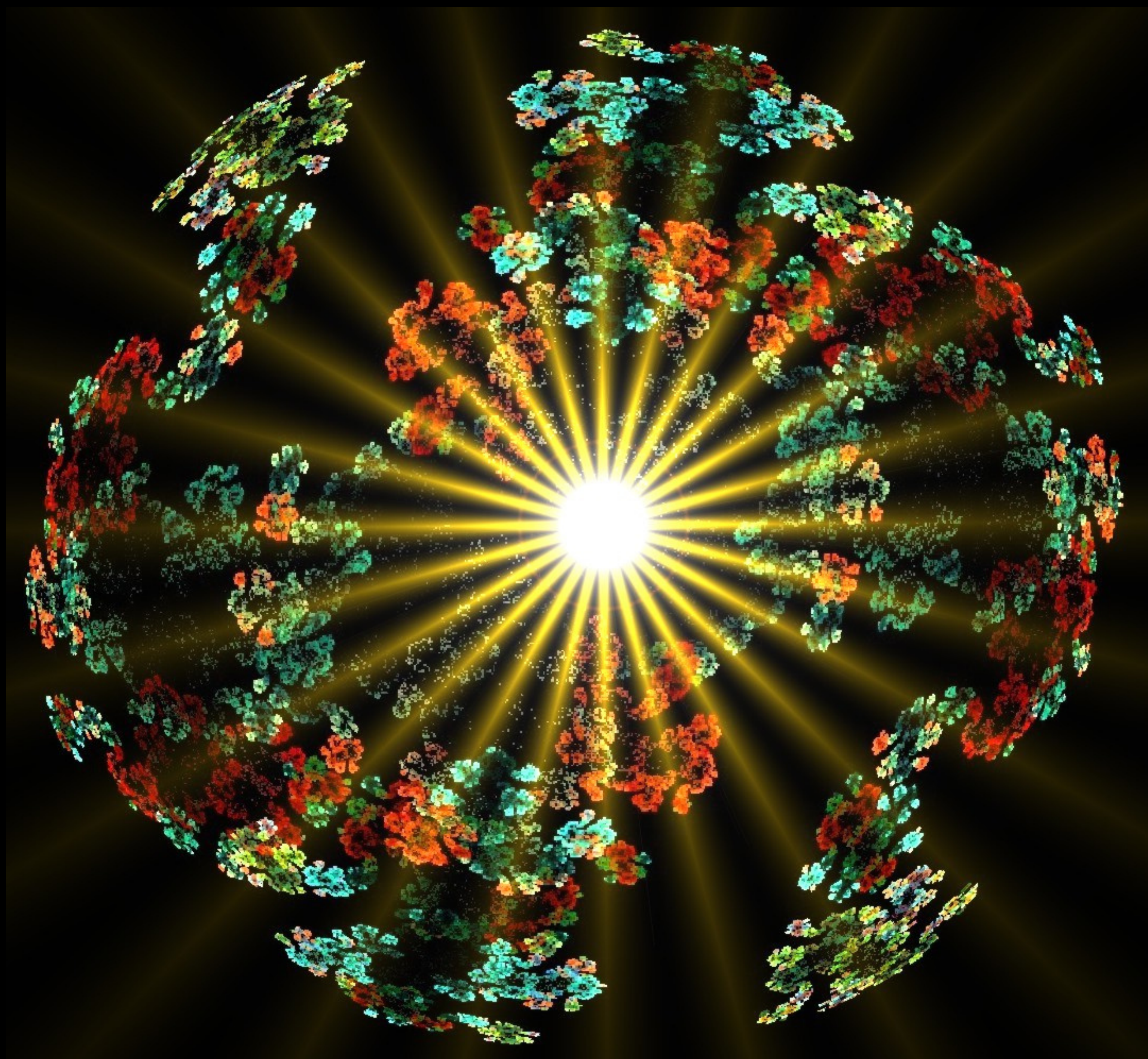
pâine, în fiecare zi. Soldații germani ai generalului von Paulus, ajunși la Stalingrad, în iarna lui 1942-1943, erau foarte curajoși, dar toate calitățile lor au devenit inutile în momentul în care, încercuiți fiind în plină iarnă, n-au mai avut ce mânca.

În Războiul nostru de Independență, în 1877, am avut soldați care au luptat cu mare vitejie, la Plevna sau Rahova ș.cl. – dar am avut, în spatele lor, prin grija politicienilor de atunci, un lung convoi de care trase de boi care duceau pe front, peste Dunăre, toate cele necesare, de la muniție la merinde. Din acest motiv spuneam în carte că bătăliile se câștigă pe front, dar războaiele, cel mai adesea, se câștigă în spatele frontului, de către cel care este mai bine organizat.

3. Da, această “ardere a etapelor” e motiv de mândrie la noi – și, deseori, pe drept cuvânt. E adevărat că noi am ars etapele pe drumul modernizării noastre (de ex.: când am avut nevoie de o Constituție modernă, în 1866, am luat constituția belgiană și am adaptat-o) și la fel facem și azi, în raport cu unele cerințe ale Uniunii Europene etc. Pentru o țară care, în numai 150-200 de ani, a trecut din Orient în Occident (pentru că acesta e

cazul nostru, mai simplu spus), era inevitabilă această “ardere a etapelor”.

Pe de altă parte, trebuie să înțelegem că acumulările cele mai serioase și trainice au, totuși, nevoie de timp. Ne putem grăbi, de multe ori, dar nu putem trăi tot într-o grabă. Uneori, poți avea surpriza că tocmai acele etape pe care le credeai arse se întorc peste tine și te lovesc din spate. În ultimii ani, chiar în contextul Centenarului, pe când tocmai ne lăudam cum am scăpat acum 30 de ani de dictatorul Ceaușescu etc., am putut vedea cu surprindere cum, la noi, tendințele autocratice din politică nu au dispărut odată cu regimul comunist. Așadar, e bine să “ardem etapele”, dar e și mai bine să înțelegem corect fiecare treaptă de sub pașii noștri și să învățăm o lecție din tot ce ni se întâmplă. În istorie, aplicând metafora dintr-o fabulă binecunoscută, cred e mai bine să ai constanța și încăpățânarea broaștei țestoase decât inconștiența și viteza uneori sinucigașă a iepurelui.

ISSN: 2501-417X
ISSN-L: 2501-417X